

Gert Petersens tale ved Socialistisk Folkepartis landsmøde

Taler

Gert Petersen
Partiformand for Socialistisk
Folkeparti

Dato

22. november 1986

Sted

Hjørring

Vi åbner dette landsmøde i en situation med skærpet

international krise, skærpet borgerlig klassepolitik

herhjemme men også visse tegn til en positiv vending.

Trods forbigående forbedringer af den økonomiske

konjunktur er verdensøkonomien fortsat præget af

krise. Det kommer klarest til udtryk i gældskrisen:

den tredje verdens lande skylder storkapitalen i

de rige lande ca. 7000 milliarder kr. - på samme

tid et vidnesbyrd om imperialismens fortsatte eksistens,

men også en tikkende bombe under hele det økonomiske

imperialistiske system.

Selvom den tredje verdens gæld

er enorm og avler elendighed og nød i et uhørt omfang,

svarer den faktisk "kun" til, hvad der på et

enkelt år bruges til militær og
oprustning på vor Jord. Det siger noget om
kaprustningens sindssyge omfang
- sådan rutes der med ressourcer til bygning af
drabsapparater, mens milliarder må leve
i sult og nød.
Det er den verden, vi lever i. Men
også den verden,
som socialismen internationalt har sat sig som mål at
forvandle til et fælles
hjem, hvor vore ressourcer
og viden bruges til at sikre livet for alle - i stedet
for at blive brugt til drab, undertrykkelse og udbytning.
Det er beskedent, hvor stort bidrag vi i det lille Danmark kan yde til
denne fælles kamp. Men vi skal gøre
vort bedste i tillid til, at de andre også
gør deres bedste. Det er princippet for socialistisk internationalisme.
Det gælder
helt umiddelbart

i vor kamp

for at bevare

verdensfreden og formindske krigsfaren,

en kamp der også drejer sig om

at få flyttet ressourcer fra krigsforberedelser til international solidaritet.

Denne kamp fører vi nu under skærpede

vilkår. Det hænger

sammen med kaprustningen, blokpolitikken og den rolle, som blokkenes førermagter spiller. Begge har et alvorligt medansvar.

Sovjetiske tropper er stadig involveret i krig i Afghanistan,

til stor ulykke for det afghanske folk men også

til skade for Sovjet selv og for alle afspændingsbestæbelser. Afghanistan-eventyret er - uanset

hvilken idelogisk klædebon

det siges

indhyllet

i - et tragisk

vidnesbyrd om, at Sovjet, der trådte ind

på verdensscenen som en anti-imperialistisk magt,

selv er blevet smittet af imperialismens måde at tænke

og agere på.

SF tager på det skarpeste afstand fra den uretmæssige

sovjetiske tilstedeværelse i Afghanistan,

og vi kræver, at de sovjetiske tropper ufortøvet forlader

landet, og at de afghanske folk får mulighed for at

bestemme sin tilværelse uden indblanding eller påtryk

udefra.

Men også USAs politik er - vel i

endnu højere

grad - præget af foragt for fred og afspænding.

Efter en pause, hvor USA slikkede sårene efter Vietnam og

Watergate, har præsident Reagan nu påtaget sin rollen

som en aggressiv

international gendarm eller oversherif,

skulle man vel sige - for det imperialistiske

verdenssystem.

På tre måder -

Gennem IMY, som opretholder imperialismens

økonomiske verdensorden. Gennem en forstærket

oprustning, med stjernekrigsprogram og nej til atomprøvestop,

for at søge militær

overlegenhed.

Og gennem

militære "straffeaktioner" over hele kloden: mod

Grenada, mod Nicaragua og nu senest mod

Libyen.

Den undskyldning, at terror-angrebet mod Libyen

skulle være et slag mod terrorismen, accepterer vi

ikke.

Ingen tror på, at man kan bekæmpe terrorismen på

denne måde. Også vi fordømmer på det skarpeste den individuelle

terrorisme, men statsterrorismen er intet svar.

USA må

have

haft helt andre hensigter med drabet

på

mindst

hundrede libyske

borgere.

Reagan satser på at opnå og demonstrere militær overlegenhed for derved at kunne diktere alle andre sin vilje. Det er sagen. På den måde skal det imperialistiske system sikres.

Denne politik er ikke alene brutal, den er også en fare for verdensfreden.

For de tider er forbi, da sagerne kunne ordnes med kanonbåde og marinetropper.

Idag forener kravet om national selvstændighed og social retfærdighed hundreder af millioner mennesker, der ikke vil affinde sig med diktatpolitikken. Med sine angreb spiller USA derfor hasard med verdensfreden.

Vi har altså kritiske bemærkninger til begge stormagter.

Men den ene af dem er Danmarks allierede. Gennem NATO er Danmark blevet afhængig

af en hasardspiller,

der med sine kort kan udslette alt liv.

SFs grundlæggende position

er, at dette selskab

hører Danmark ikke

hjemme i. Den holdning er blevet

bekræftet gennem Reagans terrorangreb på Libyen.

Vi tror ikke, at Danmark bare kan hytte sit eget

skind. Det kan ingen, sådan som verden er idag. Men

vi vil have nedbrudt blokpolitik

og vi vil, at Danmark skal yde et bidrag hertil.

Som følge af de daglige propagandadoser, men også som følge af den anden supermagts kritisable adfærd

er der endnu flertal i befolkningen for, at Danmark

skal bevare sit allianceforhold. Det må vi tage til

efterretning - ikke fordi vi synes, at det er klogt,

men fordi vi respekterer en demokratisk afgørelse.

Samtidig er det åbenbart, at flere og flere, måske et

flertal, føler en voksende utryghed ved det nære

selskab med en Reagan og

en Thatcher og alle deres dødelige

atomvåben og bombefly.

Der tegner sig derfor en reel mulighed for at opleve

tilslutning til et brud med i hvert nogle af de farligste elementer i den farlige alliance: atomkrigsstrategien og de forstærkningsaftaler

der forudser udstationering af Reagans bombefly i Danmark i fredstid.

Vi skal gøre, hvad vi formår, for at bevæge virkeligheden i den rigtige retning. Selvfølgelig er vi med til at vedtage instrukser til den danske regering om dens holdninger

i NATO. Men selv de bedste instrukser

slår ikke til. Først når et enkelt land for alvor

går sine egne veje og tager ensidige skridt, der indebærer brud med den værste galskab, kan en nedrustning og afspændingsproces virkelig komme i gang.

Hvorfor skulle Danmark ikke være

det første land der

tog sådanne ensidige skridt? Nogen må gøre det,

de kræfter, der vil det, er stærkere hos os end i mange andre lande.

Vort parti skal satse på en fortsat kamp for at

samle flest mulige stater imod oprustningen, atomkrigsforberedelserne

og USAs magtpolitik - indenfor og udenfor NATO, men vi skal sandelig også satse på og klare brud med de farligste sider af NATOs blokpolitik.

Vi skal gøre det med omtanke. Om nogensinde drejer det sig her om at opnå håndgribelige resultater, - ikke bare vor egen, men verdens skæbne står på

spil.

Dermed kommer jeg til situationen herhjemme.

På sidste landsmøde lå overenskomstindgrebet og

store protestaktioner umiddelbart bag os.

Samtidig antydede meningsmålingerne dengang, at det borgerlige

flertal var ved at smuldre. Tiden siden da

har bekræftet det - med kommunevalget som et markant indslag og Kommunalvalget var en ny stor sejr for vort parti. Samtidig gik

de borgerlige klart tilbage. Der er nu helt

reelt:

muligheder for at slippe af med Schlüter

ved næste valg

og at få

skabt et arbejderflertal.

Godt nok fortæller Schlüter.

os, at det går helt

ufatteligt godt. De borgerlige politikere synger med

samme melodi. Men

de magiske besværgelser

slår ikke

til mere. Folk sammenligner selv de fagre ord med virkeligheden og drager deres egne konklusioner.

F.eks. i forbindelse med påskepakken. Som følge af regeringens egen klassepolitik, der giver overklassen uanede økonomiske muligheder, tog udviklingen af betalingsbalancen en helt katastrofal vending. For så vidt var et indgreb uundgåeligt. Men retter regering det mod de reelle årsager til underskuddet? Nej, den havende del af befolkningen går atter fri. Et forslag fra SF om at beskatte kapitalisternes handel med værdipapirer, hvorved staten kunne opsuge mere end efter regeringens forslag, blev afvist. Indgrebet skulle rettes mod den jævne befolkning.

Selve det, at man opererer med energifgifter, er ikke forkert. Det gør SF også i vort økonomiske program.

Men her er det forudset, at 20-25 pct. af provenuet skal sendes tilbage som kompensation til lavindkomstgrupperne. Men regeringen ville ikke høre tale om de slags. Derfor blev indgrebet især rettet mod de gamle, unge under uddannelse, lavtlønsgrupperne osv. Derfor vil jeg citere af Vodsgaards artikel i sidste nummer af Praksis:

"Med den forklaring overser, at de andres svaghed ikke er tilfældig,

men bundet i, at hver især som politiske "vildspor" har haft deres pæhøjde. Både til højre og venstre for SF er der rådvildhed. De andre strømninger er på principiel retræte; de er ved

at blive udkonkurreret programmatisk

af den nye

"folkesocialisme".

Læg mærke til, at Vodsgaard skriver "både til højre

og til venstre". Altså også Socialdemokratiet. Jeg siger

det ikke for at angribe, men blot som en konstatering

der kan udlæses af masser af indbyrdes polemik, ofte

i en tone - som i Metals blad - der helt overgår,

hvad SF'ere har præsteret

i vore stridigheder.

Derfor forstår jeg ikke den frygt

man af og til

kan spore (sikkert også her), for

et samarbejde, måske

et tæt samarbejde, med SD. "De røvrer os" siger

nogle. "De er ude på at slide os ned," siger andre.

Jamen, tror I, at de kan det. Nogle

af dem vil sikkert gerne. Jeg husker, da Per Hækkerup

engang i 70'erne tonede frem på skærmen og fortalte, at han under det

første arbejderflertal havde fået tildelt den opgave at reducere SF.

Men er en ny Per Hækkerup i stand til det?

Er vi ikke blevet dygtigere og stærkere? - Lad mig citere, hvad en af vore -
gennem mange år - skarpeste kritikere, Preben Wilhjelm,

sagde til Information den 21.2 i år:

"Jeg synes,

at SF

klarede

situationen fantastisk

flot, da de var

med i det parlamentariske flertal

som sammen

med de radikale

skulle udgøre regeringsgrundlaget

i den sidste periode, før Anker

gik. Her forsøgte SD at placere Sorteper hos SF, mens de radikale fik lov til at
love alt og springe fra alt.

Men SF klarede altså denne udfordring ufantastisk
flot", mener Preben Wilhjem. Uden at vi skal overvurdere
vore egne evner, spørger jeg: hvorfor skulle vi ikke
kunne gøre det igen?
Ikke på grund af illusioner,
fordi vi har lært af vore erfaringer og har en grundlæggende,
gennemdiskuteret strategi, som vi holder fast ved,
og en afprøvet socialistisk grundholdning med
klassepolitik i højeste potens.

Af disse grunde
er behovet for et alternativ blevet
aktuelt og
påtrængende.

Lad mig minde
om, at det var
SF, der startede diskussionen om en praktikabel, alternativ politik, et
"arbejdsdueligt arbejderflertal",
helt tilbage i 1980-81, altså mens der endnu var en S-mindretalsregering.
Hvorfor? Fordi vi opstillede som mål,

at der skulle skabes et arbejderflertal i befolkningen og folketinget.

I lang tid talte for døve øren til socialdemokraterne om denne sag. Det var nok umuligt, sagde de

og tidsspilde

at prøve på det, og et flertal af dem og os og de

radikale var vel heller ikke det værste.

Den omstændighed, at SF for 6 år

siden klart

satte

kurs efter et arbejderflertal, er en væsentlig

årsag til

den voksende tilslutning til vort parti.

Blandt lønarbejderne er der mere og mere forståelse for, at arbejderbevægelsen ikke skal føre krisepolitik sammen med de

borgerlige (heller ikke RV), for så bliver det på borgerlige betingelser, men søge at vinde styrke til at gøre det alene.

Dette var og er SFs standpunkt. Det, at vi så stædigt

har fremført det, trods socialdemokratisk lunkenhed

og afvisninger, bevirkede, at flere og flere lyttede

til os. SF kom til at fremstå som den realistiske drivende kraft i hele arbejdet for at få arbejderbevægelsen til - i samarbejde med fagbevægelsen

både i LO og FTF og i alliance med græsrodsbevægelser
og medborgerinitiativer - at tage et opgør med den borgerlige
politik og indlede en fundamental vending.

Den voksende tilslutning, vi oplever og som givetvis gør SF til
landets tredjestørste parti og måske giver os en endnu stærkere
placering ser jeg som resultat af denne grundholdning.

I den forbindelse har jeg et hjertesuk. Hvornår
forsvinder de sidste mindreværdskomplekser i forhold til
Socialdemokratiet? For en 6-7 år siden måtte jeg
stille det samme spørgsmål, husker jeg, men dengang
i forhold til DKP! Det behøver jeg vist ikke mere. Ej heller
i forhold VS. Og dog - enkelte mener, at vi bare
er "de mindst ringe", og
det kan snart vende. Herover

-- SIDE 6 MANGLER --

Vor styrke
bunder i, at vi her og nu, på den danske
virkeligheds grund
kæmper

for bedst muligt at varetage
den brede befolknings interesser, samtidig med at vi
fastholder vor socialistiske målsætning, som vi definerer
som: langt mere demokrati
end idag, samfundseje
af de vigtigste produktionsmidler, selvforvaltning og
decentralisering, tryghed og
solidaritet. Vi er bestandig optaget af
at få de kort - og langsigtede mål til at
hænge sammen, ikke mindst i begrebet "en demokratisk
vej til socialismen", som både betyder skabelse af de
bredest mulige alliancer, for uden flertal opnås
intet ad demokratisk vej, og fremme af det bredest tænkelige
sydende og boblende liv fra "græsrodderne",
fra menneskene dŽr hvor de er og udfolder sig i deres spontanitet,
alt imens vi hele tiden husker klassekampen.
Her finder vi baggrunden
for den voksende tilslutning
til vore ideer. Baggrunden for

vor strålende sejr i kommune- og amtsrådsvalg og for det praktiske arbejde,
hvormed SF'ere på kommunalt og amtskommunalt plan lagde
grunden til denne sejr. Vor store svaghed er, at vi
endnu har for få medlemmer, men til gengæld
viser det
sig, at vort parti er i stand til at tiltrække
de dygtigste, mest fantasirige og alligevel praktisk
indstillede socialister.

På samme måde kan vi, selvom slaget om EF-pakken
ikke blev vundet, være
stolte af vor indsats under
kampagnen
op til folkeafstemningen. Havde vi haft mere
tid, kunne resultatet meget være
blevet anderledes.

- Iøvrigt er det bemærkelsesværdigt, at det netop her
lykkedes at skabe en bred alliance, af
kritiske EF-tilhængere
og praktisk orienterede EF-modstandere om en

fælles kamp mod unionen. Vi må gøre vort til, at denne
alliance opretholdes,
så at vi i fællesskab
kan afværge
de værste følger af unionsdillen.

Altså: hvorfor skulle vi have mindreværdskomplekser?

Sætter vi ind på at bringe vore sidste svagheder ud af
verden - et for beskedent medlemstal og derfor også en
for ringe deltagelse i "græsrodsarbejdet" -,
så kan vi fastslå, at vort parti, efter godt et kvart århundredes
arbejde, er blevet til en stærk og helt afgørende faktor
i arbejderbevægelsen
og i dansk politik.

Det er i bevidstheden herom, og ikke i selvudslettende
ydmyghed, at vi skal analysere problemet om et arbejdstal virke og perspektiver.
Jeg vil sige nogle ord.

Lad mig tage udgangspunkt

i, at visse socialdemokrater prøver at sætte

lus i skindpelsen med noget snak

om, at SF jo bare har nærmet
sig SD, ja måske er bare
et andet SD, og at det er grunden til SFs fremgang,
Hvis det skulle være
grunden, hvorfor vælger folk
ikke den rene vare? Det spørgsmål burde i så fald give
anledning til selvransagelse - i Socialdemokratiet.

Men vist er der lighedspunkter. SF henter en vanlig inspiration i
II. Internationales store tid, første verdenskrig, da socialdemokratierne gik ind
for

demokratisk vej til socialismen. Her har vi en fælles

kilde. Derfor kommer vi,

hvad respekt for demokrati

angår, til at ligne det andet arbejderparti.

Ønsker vi at skabe holdbare flertal. Derfor må vi tage

udgangspunkt i virkeligheden og ikke i en opfattet verden. Vore økonomiske
programmer

er rent faktisk

udarbejdet uden skelen til Socialdemokratiets, men

grundlag af en virkelighedsanalyse. Og det er tilfældigvis den samme

virkelighed, vi analyserer.

Forskellene ligger

på et andet felt

1) Vi vil samfundets grundlæggende, socialistisk omformning - ad demokratisk vej, med fortrydelsesret

og alt det der.

Men målsætningen har høj prioritet

hos os.

2) Vel er vi ikke et alt-eller-intet

for så ville den demokratiske vej være

ufremkommelig

kun i den forstand, at vi ikke regner

med at opnå alt

på

een gang. Men vi er ikke tilfredse, før vi får

"alt". En fræk modstander kunne sige, at vi går ind for

"salami-metoden", altså at snitte den ene skive efter

den anden af

den kapitalistiske og militaristiske

pølse. Men er der noget ondt i det, når hvert eneste

snit kun gøres i kraft af en helt fri og demokratisk

tilslutning fra flertallet? Nuvel, så er det vor måde.

Vi kan ikke slippe af med pølsen på een gang - det er

også sagt med venlig hilsen til de mest utålmodige i

vore egne rækker.

Men vi kan

realistisk arbejde på at

få

flertal

for nogle

snitvise operationer,

- og målet

til sidst at blive helt af med den ildelugtende pølse.

Det skjuler vi ikke. Tværtimod: det husker vi.

3) Vi bygger på en marxistisk analyse, og vi glemmer ikke klassekampen. At varetage lønarbejdernes interesser her og nu er den ene side af

vort virke, at få afskaffet kapitalens magt er den anden. Hermed afspejler vi brydninger, der finder sted i samfundet, hvad enten man

vil det eller ej. Klasse modsætninger og klassekamp er

"bare" en af livets kendsgerninger.

I vor erkendelse heraf ligger der kim til en aktuel modsætning til visse socialdemokrater, der vil

erstatte Schlÿters

klassepolitik med "genskabelse af harmonien", med den store forsoning. Det siger vi kategorisk nej til. Schlÿters og borgerlabets klassepolitik er

logisk og konsekvent. Det må arbejderflertallets klassepolitik også være,

men med den enorme forskel at det spejler interesserne hos det store flertal i befolkningen. Borgerlig krisepolitik skal ikke besvares med

"stor harmoni", men med en socialistisk inspireret politik, med et opgør med nogle af kapitalens magtpositioner. Og med en alliance med de folkelige græsrodsbevægelser, der gør oprør mod statsbureaukratisk og

kapitalistisk formynderi, altså også med en bevidst kamp mod dette formynderi. Arbejderflertallet kan ikke undgå konflikter med de traditionelle magthavere, hvis de vil leve op til sine forpligtelser og opgaver.

I erkendelse heraf har hovedbestyrelsen udarbejdet

sit forslag til politisk hovedudtalelse, som jeg afslutningsvis vil forelægge med disse bemærkninger:

Vi diskuterer, om arbejderflertallet - når

det er en kendsgerning - skal bygge på et parlamentarisk protokolfæstet samarbejde, med S som regering og SF som støtteparti indenfor protokollens rammer. Det er een mulighed, - aktuel hvis der kun kan opnås begrænset enighed, og ikke nødvendigvis ringe. De radikale og den nuværende

regeringsblok har et ganske tæt og - desværre - alt for stabilt samarbejde, endda uden nogen protokol.

En anden mulighed er et regeringssamarbejde. Den

mulighed har især

SD peget på, i hvert fald siden vor

sidste landsmøde. Men

monotont med den tilføjelse, at

regeringen

skal dannes

på

grundlag af SDs program. Og

så

er det, at man lugter den Per Hækkerupske

lunte

fra 1966.

SF skulle under ansvarets åg - vel at mærke

sådan at forstå, at vi skulle tage ansvaret for gennemførelsen

af et andet partis, SDs politik.

Den går selvfølgelig ikke.

Vi skal ikke frygte ansvarets åg, hvis vi også har den magt

der med rimelighed må følge med ansvaret. Men ansvar og afmagt - det er en

grim konstellation. Skal der være

tale om regeringssamarbejde,

må der følge magt med ansvaret.

Er det tilfældet, anser jeg et regeringssamarbejde

for mest effektivt og handlekraftigt. Men

i så fald er

det helt uomgængeligt,

at regeringens program og sammensætning

afspejler SFs styrke og synspunkter. At to

store partier danner regering sammen alene på

det ene partis grundlag, er helt uhørt og uacceptabelt.

I vort forslag til udtalelse er der i punkter

skitseret

et arbejdsprogram for et arbejderflertal. Det er

ikke vores

principprogram

- jeg tror ikke, at vi under

nogen omstændigheder

får mandat til at skippe hele

pølsen

på een gang. Det danske folk vil altid foretrække
at prøve sig frem. Men
det er, hvad vi principielt anser
for det fornødne minimum, hvis arbejdsflertallet
skal løse sine opgaver indadtil og udadtil. Naturligvis
må vi forhandle; en fællesnævner
kan aldrig blive fuldkommen og afspejle
alt, hvad der er fornødent. Men
hvis ikke et regeringsprogram på væsentlige punkter afspejler,
hvad vi anser for minimalt nødvendigt, kan vi selvsagt
ikke tage medansvar for en regering, der altså
slet ikke efter vor opfattelse ikke kan løse sine opgaver.
Omvendt: hvis vælgerne
giver os - og vort program -
tilstrækkelig styrke og vi samtidig bakkes op af brede
kræfter i fagbevægelsen
og i græsrodsbevægelserne,
så vil vi, med udsigt til fremgang, sætte
alt ind på at sikre, at arbejderregeringens program og sammensætning

på væsentlige områder er præget af vore ideer og vor styrke, og så er der basis for en fælles regering.

Og det er efter min opfattelse det, vi skal sætte kurs

efter: en arbejderregering med et

stærkt venstreorienteret

indslag, i sit program og i sin sammensætning.

Anden regering er vi ikke interesseret i at deltage i.

Kan det ikke lade sig gøre at nå så vidt, må vi nøjes

med det formaliserede, protokofæstede samarbejde på

parlamentarisk plan.

Kan det lade sig gøre? Det afhænger

primært af den styrke, vælgerne

giver vort parti, og den styrke,

vi kan

hente i samspillet med de folkelige bevægelser,

fagbevægelsen,

græsrodsbevægelserne

osv. Og så skal man

da ikke

se bort fra, at der faktisk er sammenfald på en

række

punkter i de aktuelle S-

og SF-programmer.

Hvis jeg må være

fræk,

så viser en nærlæsning

af

S-programmet,

at de på en række

punkter har nærmet

sig SF,

f.eks.

på hele det miljøpolitiske område.

Men der er to grundlæggende problemer: vil en arbejderregering

indlede et opgør med nogle af kapitalmagtens positioner? Og vil den også begynde et opgør med den blok - og oprustningspolitik, som er ført

an af skiftende præsidenter

i USA, senest af Reagan?

Vi skal ikke være

ultimative,

og vi

opfordrer SD

til at opgive ultimative holdninger. Men skal der være

fornuft i et regeringssamarbejde, må det efter hovedbestyrelsens opfattelse bygge på enighed om, i det mindste følgende: (1) en fuld opregulering af dagpengesatserne og Schlÿters andre sociale nedskæringer. - (2) en reform til økonomisk demokrati og arbejdspladsdemokrati, (3) en plan for nedsættelse af den daglige arbejdstid til 7 timer dagligt, (4) den økonomiske, sociale og økologiske politik tilrettelægges

alene ud fra hensynet til danske interesser og danske lønarbejders interesser, uden hensyn til EF; samtidig iværksættes

en undersøgelse med henblik på

alternativer til EF, og (5) Danmark erklæres som atomvåbenfri zone og

udtræder af NATOs atomplanlægningsgruppe.

Til slut blot dette: SF er idag blevet til et parti, som

hver sjette dansker viser sin

tillid. Det lægger et stort ansvar på

os.

Vi må

gøre

vort yderste for at leve op til den tillid, som så

mange

hundrede tusinder viser os.

Lad os

føre vor debat i

bevidstheden om dette.

Kilde

Fra prof. Robert Klemmensens private samling

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Politisk tale, Socialistisk Folkeparti

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/gert-petersens-tale-ved-socialistisk-folkepartis-landsmode-1986>